

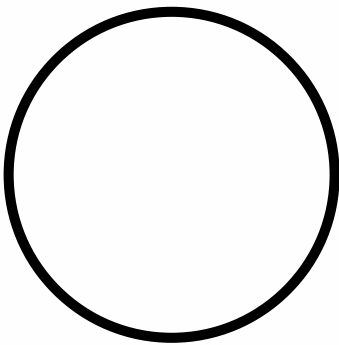
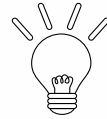
פרויקטים שצייט:

מה צריך כדי שיקרה?

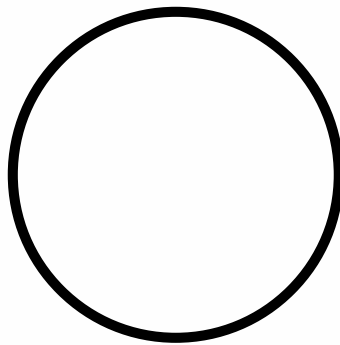
Five horizontal lines for writing answers to the question 'מה צריך כדי שיקרה?'.

Four empty rectangular boxes for writing project names.

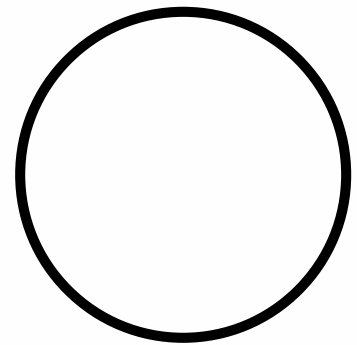
פרויקטים סניפיים:

באחריותי:

באחריותי:

באחריותי:

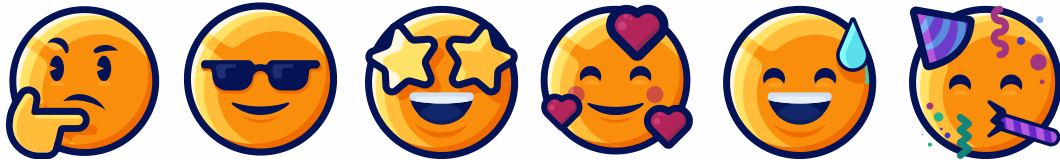

“עבודת צוות מחלקת את הכאבן
וככפילה את ההצלחה.”

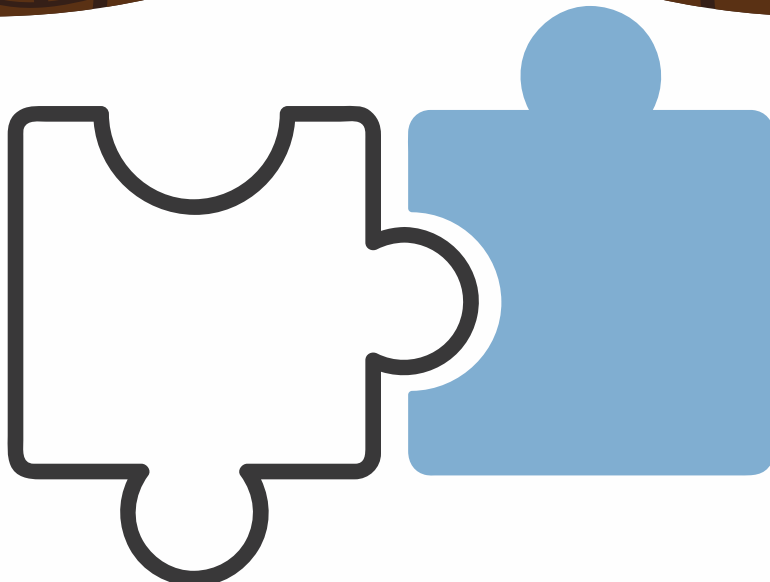

משי"2

איך היה לי החודש?

השגתי את מטרותי?

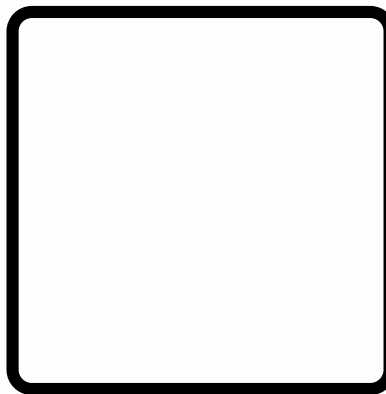
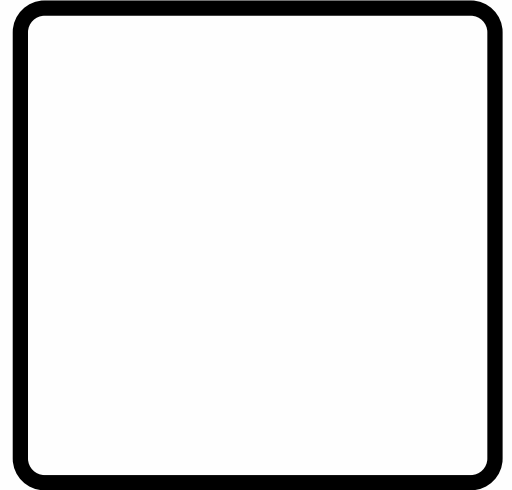
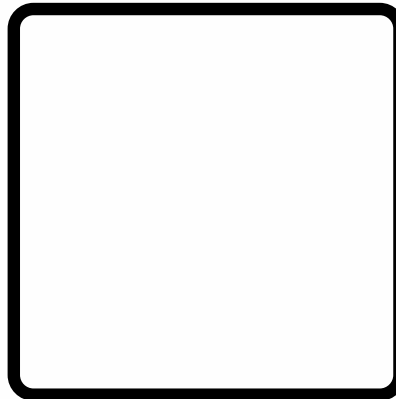
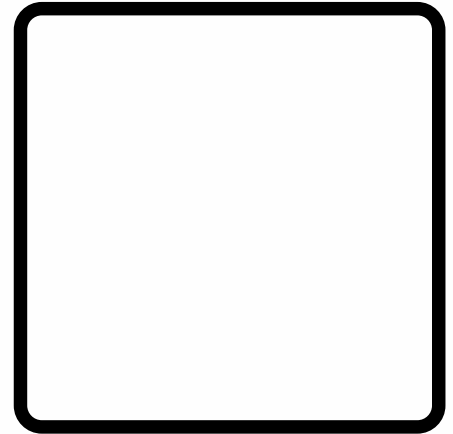
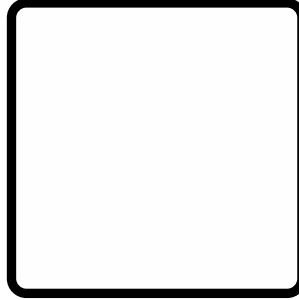

תשרי תשפ"א

מטרות: אישיות, שיתוף, ויכוח, אהבה, אהבה אל האמן..

איזה סוד אפשר ללמוד השנה
 מהאופיין? לצערנו אסור להזכין
 לסוכה אורחים אפיתיים, אבל האופיין
 מוזמנים, גם בלי ריחוק חברתי. אברהם,
 יצחק, יעקב, יוסף, משה, אהרון ודוד.
 בכל לילה נהוג "להזכין" אותם לסוכה
 ?אז צה הצטרף שלהם, בפרט בשנה הזו
 כשצטרפים על סיפור חייהם, רואים
 שהם לא הפסיקו להתמודד עם משברים
 ובעיות. אברהם עזב את מולדתו והגיע
 לישראל, ומשם לצערים ובחזרה. יצחק
 נדד ברחבי הארץ והתמודד עם אויבים.
 יעקב ברח לחרן, חזר לארץ, וירד
 לצערים. את יוסף האחים שלו זכרו,
 והוא התגלגל לכלא הצערי. משה הוחבא
 בתיבה ביאור, והצטייד לבית פרעה
 ולצדין. אהרון אחיו נדד יחד איתו
 ארבעים שנה מאתגרות במדבר. גם חייו
 של דוד היו רצופים מלחמות ופרידות
 אבותינו ניהלו חיים של "סוכה", של
 ארציות, לא של בתי קבע. אבל למרות
 כל הטלטלות - כל אחד מהם בנה את
 עצמו תוך כדי: לצד, חינוך, עשה טוב -
 והפך לדמות משמעותית, נצחית
 ועוצמתית. הם לא דחו הכל ל"אחרי
 המשבר", ל"אחרי הקורונה". להיפך. הם
 הבינו שהחיים הם עכשיו, תוך כדי
 המהומה. במקום לחכות לסקט ולטלווה
 ואז להתחיל לעשות צה שחשוב, הם
 ידעו להתמקד בעיקר, גם כשהכול
 מסיבב רעד. (סיוון רהב צאיר)

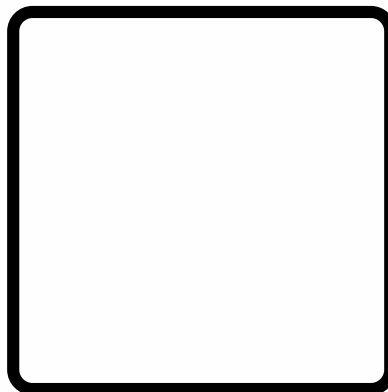
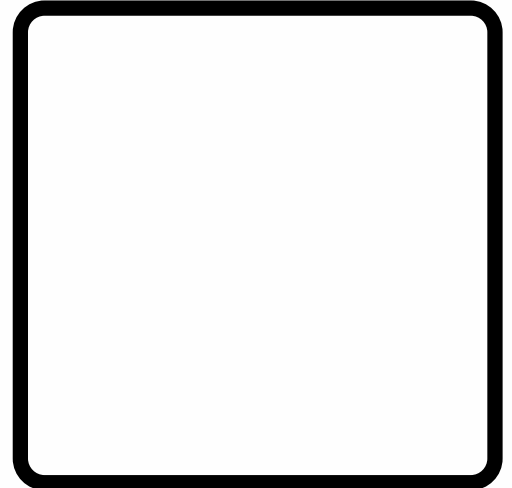
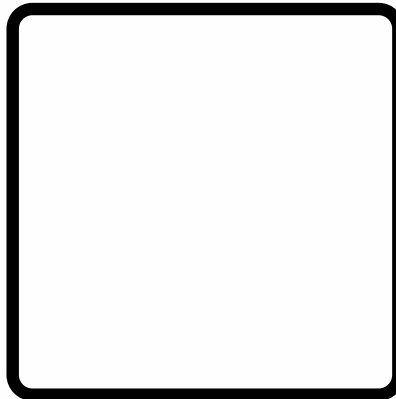
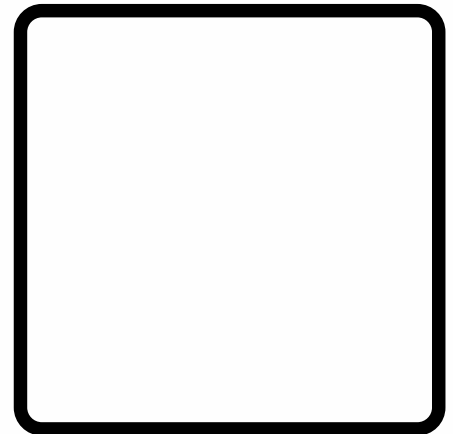
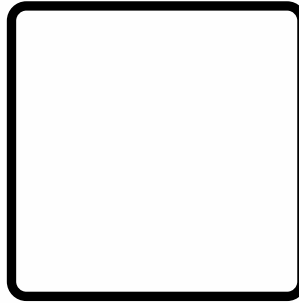
"כל אדם הוא חלק
 אייבשת ולא אי שמוא?
 בפני עצמו."

השווון תשפ"א

מטרות: אישיותל שטיולל צוויקולאל מטרל שולל לל חללן.

פעמים רבות אנו שואלים את עצמנו היכן הם אותם החוויות הצורניות שחווינו, במהלכם הרגשנו התעלות חסרת פשרות - שחשבנו נוכל שתיפסך אל תוככי החיים, אך היא נגודה ונעלמה. התשובה לכך נעוצה בסדר שקבע הקדוש-ברוך-הוא בו חודש חסון - שפותח את השנה ביד אחרי חודש החגים אך שונה מצנו בתכלית. חודש תשרי מלא במועדים השמחים; לחודש חסון לעומתו יש שלושים יום ללא חג אחד לרפואה - ולא לחינם קראו לו בני ישראל "צר" חסון. ביד אחרי העלייה הגדולה - של החגים - מציצה צה שנראית כירידה הגדולה ביותר, כשחודש חסון החד-גווני והאפור מפציע ואנו פוגשים את עצמנו שוב במקומות הרגילים והמוכרים של חיי היום-יום. תורת החסידות מלמדת כי יש ללמוד מכל דבר המתרחש בעולמי של הבורא הוראה בעבודת ה'; כך גם לגבי השינוי והירידה הצורני חודש תשרי אל ימי חסון האפורים. שכן את הכוח האמיתי לעלייה וההתרוממות שחווינו בחודש תשרי, נוכל לקבל בשתי ידיים ולהפסיך לכל השנה כולה - רק אם נפגיש אותנו ביד עם עבודת החיים היום-יומית ועולם המעשה - שם אנו פוגשים את עצמנו באמת, כפי שאנו פועלים כשאין את החוויות יוצאות-הדופן.

(שלום בער קרוצבי)

"אדנס בלי מטרה

הוא כמו ספינה בלי הלה.

תואס קארלייל

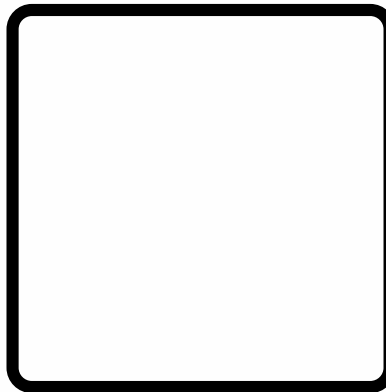
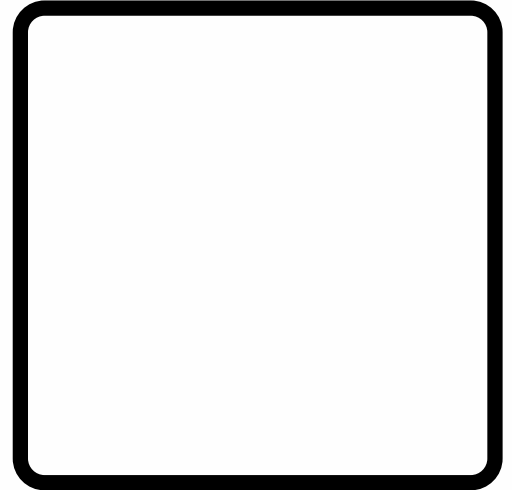
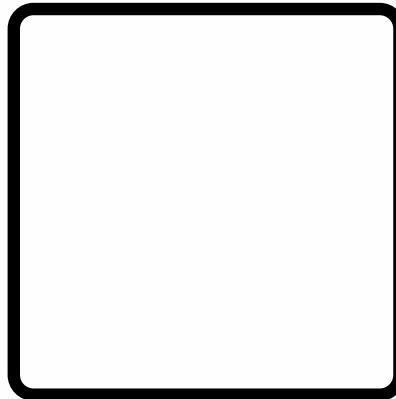
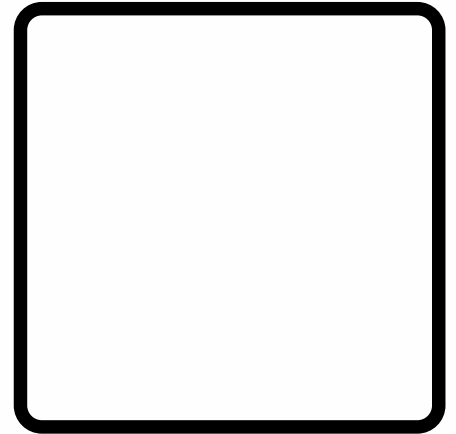
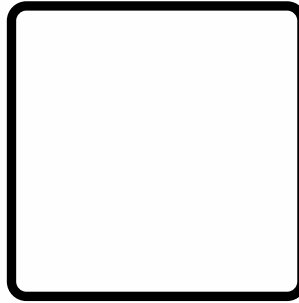

כסלו תשפ"א

מטרות: אישיותל שטיולל צוויקולל מטרל שולל לל חללן..

היו עמים שנלחצו בעמ"י, היו שהגלו אותם, כולם רצו להשמיד את עמ"י... אך ליוונים הייתה דרך מתחכמת יותר. הם נקטו בפעולות מכוונות שתכליתם הייתה לבולל את העם ולהטעו בתרבות היוונית. תקוותם הייתה שהדורות הבאים, אשר יולדו לתוך ציאות צגרה ומשכנעת של תרבות גבוהה, אומנות מפוארת ועינוגי ספורט לציניהם ינטשו עד צהרה את מסורת אבותם. ולמה כך רצו היוונים? היוונים ראו בדת היהודית את מקור תקוותיו ועוצמותיו של העם. ואם הם הבינו את זה, אז מה איתנו? כל המיוחדות של עמ"י זה בתורה ובמצוות, בלי זה, זה עם של אנשים ככל הגויים. אם נבין שכל המיוחדות ועיקר חיינו זה התורה והמצוות אז אולי נשקיע בזה יותר מרגון.

(מתוך "צראשית השנה ועד אחרית השנה")

"זה לא משנה כמה איטי אתה הולך כל עוד אינך עוצר."

קונפוציוס

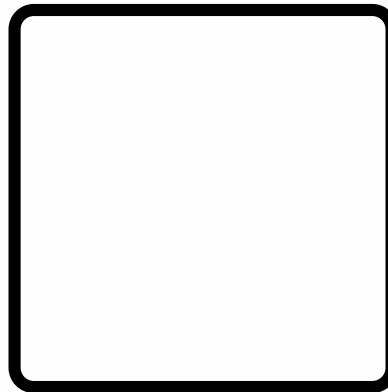
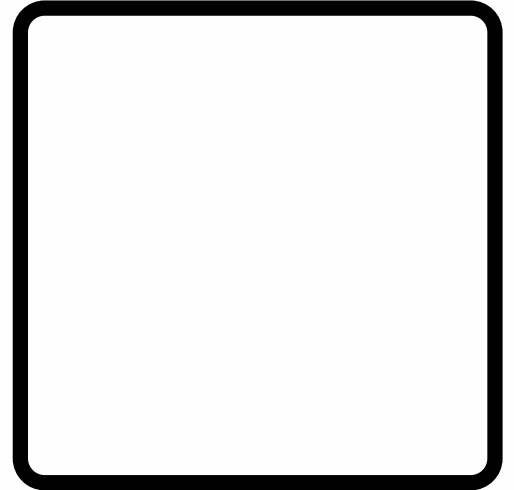
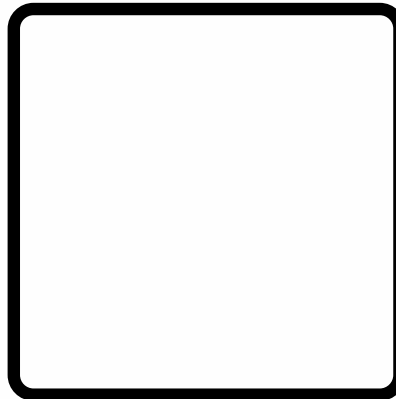
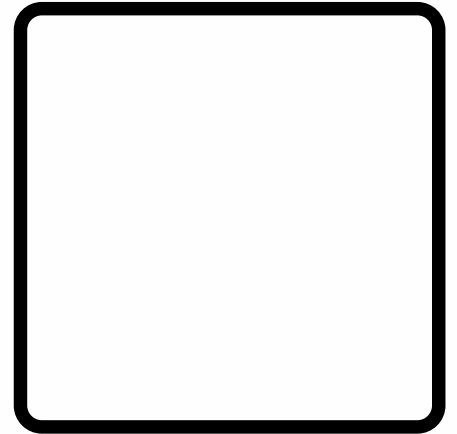
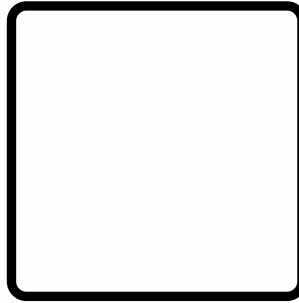
טבת תשפ"א

מטרות: אישיותל שמיטל צוויקאל מטרל שוולל לל חווכן.

הזכירין נכתבו לפני שנה
כית האקדש... בע"ה בציפיה
שכית האקדש יבנה כשנצט
לקרוס את הזכירין הללו
אנ.

החודש חל צום עשרה בטבת:
כאן בדיוק פגיו צום עשרה בטבת,
היום בו התחיל הציור על ירושלים
ופינו נפיש כל תהליך
החורבן. והיום הזה הוא סוג של שון
פיוור שבא להזכיר לנו כל שנה
פחדש לא להתיאש ולא לוותר! הוא
בא להציל אותנו פלשקוע בחפיות
הפרופדת של ההווה ולוותר על
העמיד שפחכה לנו שרק
נתעורר. הוא נועד לדאוג שלא נשכח
שגורשנו פגן עדן ועד שלא נשוב
אליו באמת אסור לנו להפסיק לרגע
להתגעגע ולחתור פפרץ. הוא בא כדי
לוודא שעד שאלוקים לא יחדור
הביתה, לא נשכח שאנחנו רק
באמצע הדרך ופשימת החיים שלנו
עדיין לא הושלמה.
"ותחזינה עינינו בשובך לציון
ברחמים, ושם נעבדך ביראה כיפי
עולם וכשנים קדמוניות". בפהרה
ביפנו. אפן.

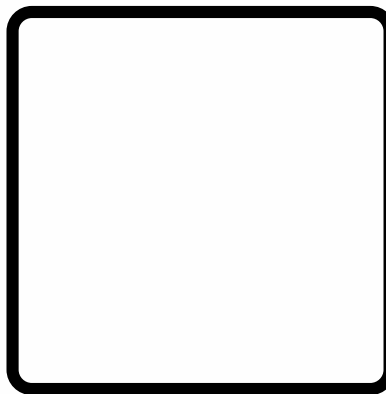
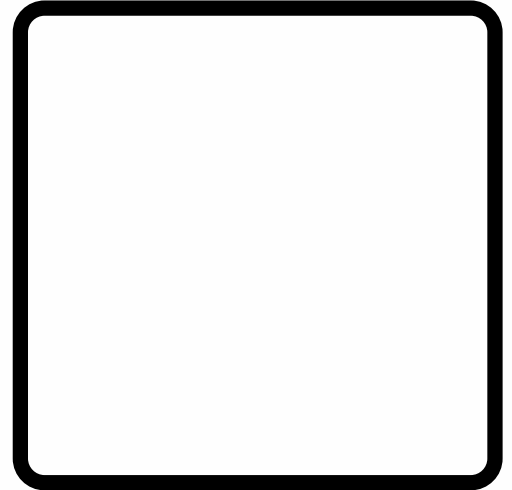
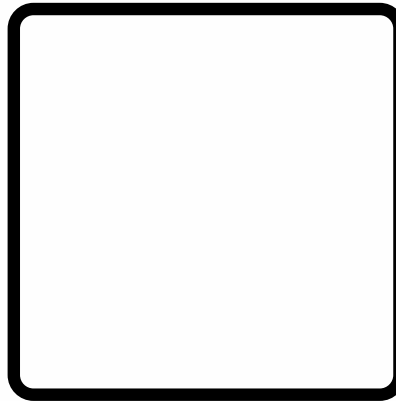
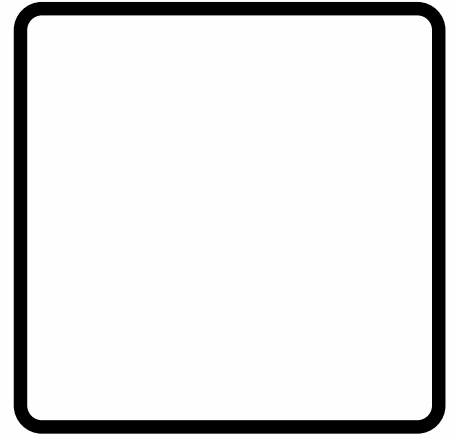
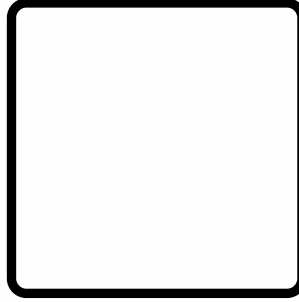
"המטרה לא תמיד נועדה
להיות אושלת, לעיתים
קרובות היא אמפת
פשוט כיעד"
ברוס ליי

שבת תשפ"א

מטרות: אישיותל שטיאונל צוויקאלל מטרל שונלל לל חומן..

מעשה באדם שהיה הולך
במדבר והיה רעב, עייף וצמא,
ויצא אילן שפרותיו ניתוקים
וצלו נאה ואמת מים עוברת
תחתיו. אכל פירותיו ושתה
מימיו וישב בצלו. וכשביקש
לילך אמר: "אילן, אילן, בנה
אברכך? אם אוצר לך שיהיו
פירותיך ניתוקין הרי פירותיך
ניתוקין; שיהא צלך נאה הרי
צלך נאה; שתהא אמת מים
עוברת תחתך הרי אמת מים
עוברת תחתך. אלא יהי רצון
שכל נסיעות שנוטעים בך
יהיו כמותך." (תענית ח')

"האנשים שאוצעים אספיק
כדי לחשוב שהם יכולים
לשנות את העולם הם אלה
שאנו אשנים אותם"
סטיב ג'ובס

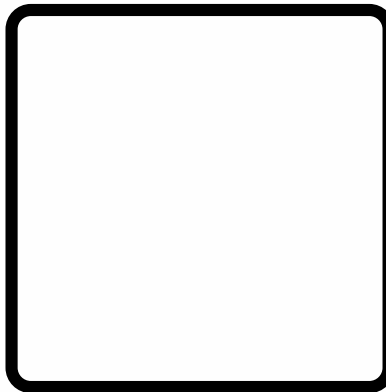
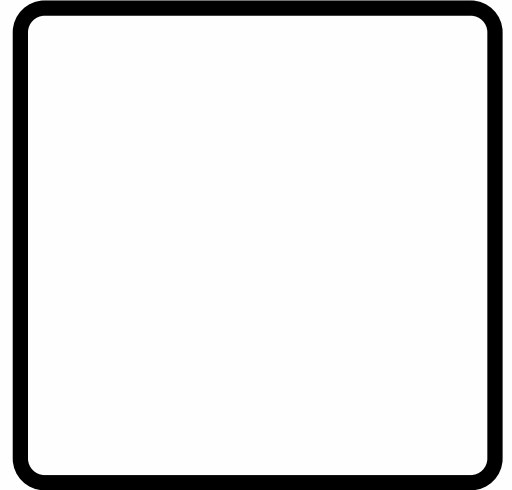
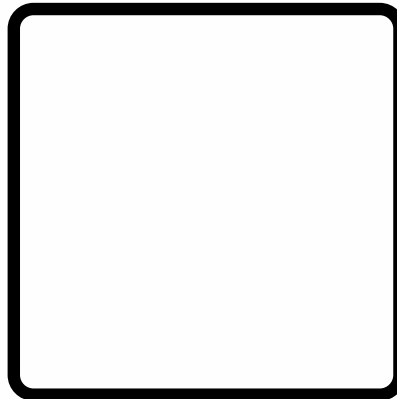
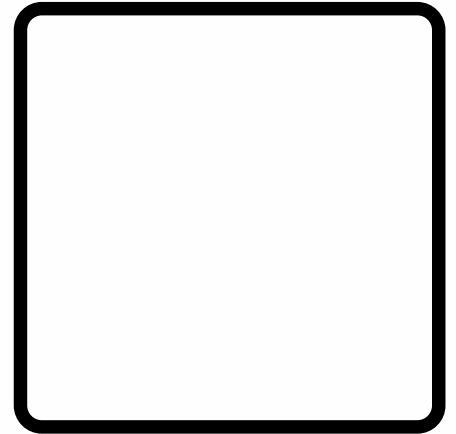
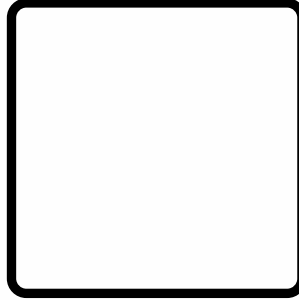

אדד תשפ"א

מטרות: אישיותל שטיולל צוויקולכל מטרה שוולח אל חושן..

בפורים אתה רואה מולך אנשים בתחפושות שונות: זה מחופש לליצן, זה לצפצפת, זה לחיהזה לסתם משהו לא ברור. אבל לא יעלה על דעתך לכעוס או לרגוז: הרי זו רק תחפושת! גם בחיים אנו פוגשים הרבה אנשים "מחופשים": זה מחופש לליצן, זה לקפיצן, זה לגס רוח, זה לחצוףזה לסתם אחד שלא אכפת לו מישום דבר. אולם אין זו דמותם האמיתית של האנשים. זו רק "תחפושת". עניוק בתוך הלב, כל אלה הם יהודים חמים, מלאי סוהר ויופי. אין צורך לכעוס ולרגוז. צריך פשוט לגשת אליהם בעדינות, להסיר את "התחפושת" ולחשוף את הנשמה הסהורה שבפניציותם...

"השאמה שאני שואל את
עצמי מאעס בכל יום
היא, 'האם אני עושה
את הזכר הכי חשוב
שאני יכול לעשות?'"

מארק צוקרברג

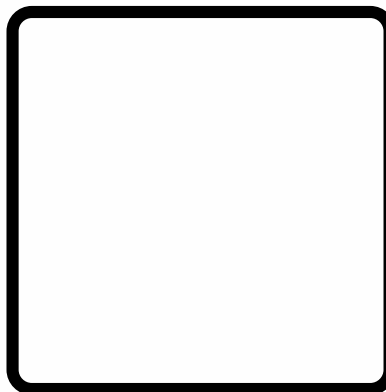
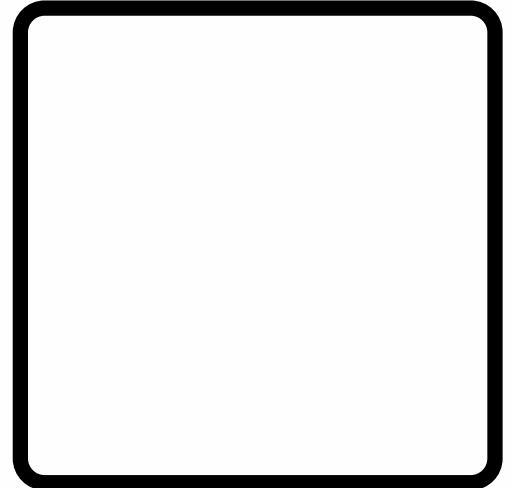
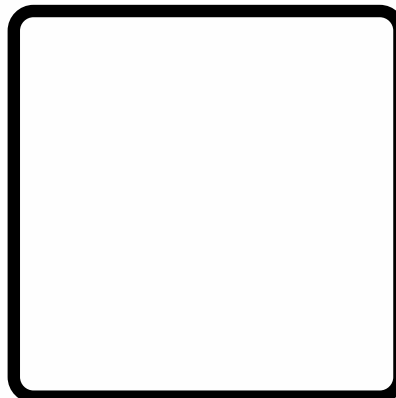
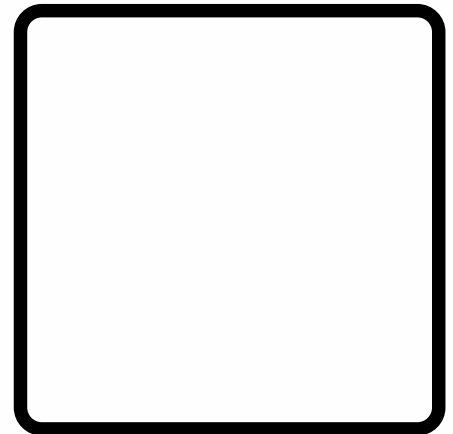
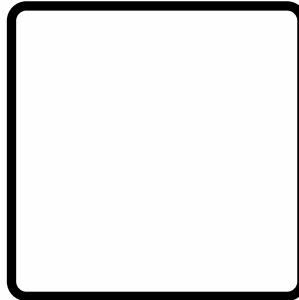
ניסן תשפ"א

מטרות: אישיותל שטייגער צווינגן אלס מטרות שוואך אלס רחמן..

"ההבדל שבין העבד לבין בן החורין אינגו רק הבדל מעצדיגה שבמקרה זה הוא משועבד לאחר וזה הוא בלתי משועבד. אנו יכולים לצוא עבד משכיל שרוחו הוא גלא חרות, ולהפך, בן חורין שרוחו הוא רוח של עבד. החרות הצביונית היא אותה הרוח הנשאה, שהאדם וכן העם בכלל ציטרונגס על ידה להיות נאמן לעצמיות הפנימית שלו, לתכונה הנפשית של צלם א-לוקים אשר בקרבנו, ובתכונה כזאת אפשר לו להרגיש את חייו בתור חיים עצמתיים שהם שווים את ערכם, גיה שאין כן בעל הרוח של העבדות, שלעולם אין תכן חייו והרגשתו צאירים בתכונתו הנפשית עצמית, כי אם בגיה שהוא טוב ויפה אצל האחר השולט עליו איזו שליטה שהיא, בין שהיא רשמית ובין שהיא צוסרית - בגיה שהאחר צוצא שהוא יפה וטוב."

(עולת ראייה-הרב קוק צציל צינדק ההקדמה להגדה של פסח)

"החלום של כל אחד
 יכול להתאם אן
 אתה רק דבק בו
 ועובד קשה להשיגו"
 סרינה ויליאמס

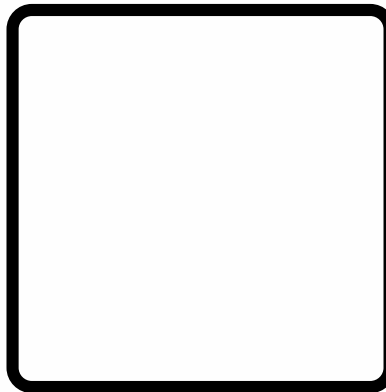
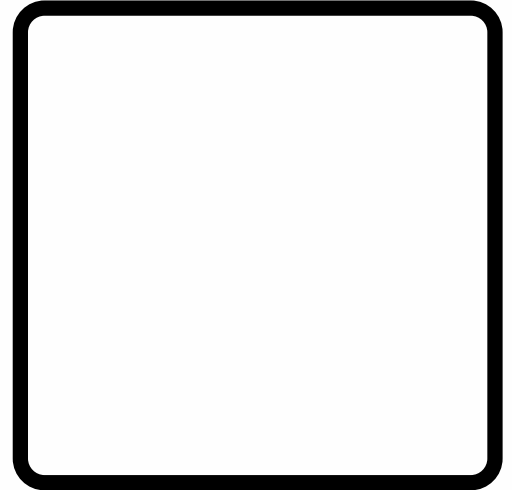
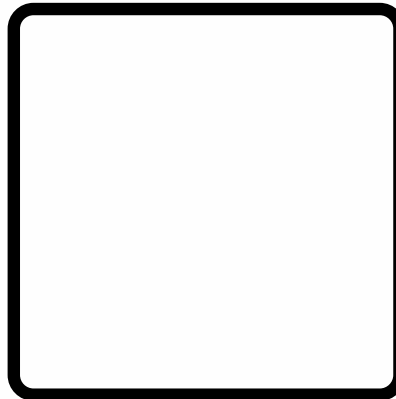
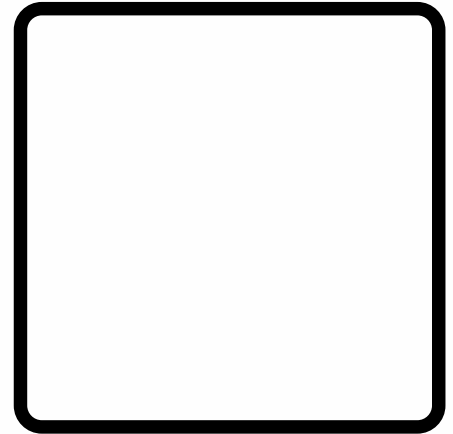
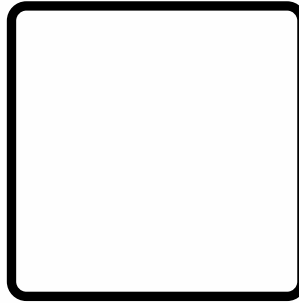

אייד תשפ"א

מטרות: אישיותל שטייגער צווייטלעך אטירה שווארץ אל רחמן..

כאשר בין שחרית ליוסף שליח הציבור אוצר תפילה לשלום הגדינה, זהו הרגע המאושר ביותר שלי בשבוע. כאשר אני שומע "אבינו שבשמים צור ישראל וגואלו" - אני קם כעין קפיץ ואיני משנה מילה אחת. כל ההוכחות שבעולם אינן משנות לי מאוהב וככל שלועגים יותר ויותר יש לי חשק לקום ולומר לשליח הציבור: 'אמר עוד פעם ועוד פעם' יש לי חשק לקום ולנשק אותו. גם כאשר הגדינה והעצילה מחללות קדושת השבת, אני נמשך לומר תפילה לשלום, וגם כאשר הם מחללות קדושת הארץ אני נמשך להתפלל לשלום. לא אפסיק. בי הגדינה שלי אין לי אחרת, ואני אוהב אותה כעין שהיא. וזו העצילה שלי, כן זו העצילה שלי, כאשר תוחלף בעצילה טובה הימנה מאוד אשמה, אך בינתיים היא העצילה שלי ואני נמשך להתפלל עבורה ככול הלב. וכאשר תוחלף, אתפלל עבור העצילה הבאה, ואני: זאת העצילה שלי; ואתגאה מול כל העולם כולו: אני כבר לא עם נדרס, שבעצלות עם זו מחללה עבורו, יש לי עצילה משלי, אתם שומעים אותי, עמי העולם, יש לי עצילה שלי, ואני גאה בה. בעצילה הולכת עצילה באה, והגאווה לעולם עומדת, ואם מישהו ידפיס מדבקה: אני אוצר תפילה לשלום הגדינה - אדביק אותה בגאווה על תיקי ועל דש מעלי. אדביק אותה בגאווה, גאווה היא מידה מאוסה אך הגאווה הזאת היא שהורה כעין פרח שנועד אתגול, ואם חס ושלום גדינה זו, עצילה זו תחזוק חוקים נגד תורתנו - אבכה הרבה כעין, אוצר לכולם שחוקים אלה בשלים "בעפרא" אבל אני נמשך לומר את התפילה לשלום הגדינה בשמחה. יש הרואים את הצללים ויש הרואים את האור, ובכלל אם יש צללים, סיגן שיש אור. והאור הזה הוא כל-כך צנוק, לכן אני אוצר תפילה לשלום הגדינה. (הרב שלמה אבינר)

"כה תאיז נראה
 בלתי אפשרי עז
 שנה נעשה"
 נלסון מנדלה

סיון תשפ"א

מטרות: אישיותל שטימול צוויקולאל מטרות שולח אל רחמן..

"תעשי ברכה"
 הזקנה שיטבה לידי בכותל פנתה אלי, ספק ציעה ספק מצווה ובידה עוגיה. באמצע התפילה הייתי, והתרעמתי בלבי על ההפרעה. "תעשי ברכה, תעשי ברכה", חזקה בי ואני באתי לכאן לקיים בעצמי את רועמות הרוח של שלושת ימי ההגבלה שלפני חג שבועות. משראתה שאני מהססת, אגרה לי: "זה כשר, את לא צריכה לדאוג". לא דאגתי. לבושה העיד בה כי שוגרת כשרות היא, ודאי מהדרת בהכשרים מחזירים, אבל אני לא באתי לכותל כדי לאכול, באתי להתפלל, שרונייה בלבי על זקנות הכותל הגיתאצות להפריץ את

תפילת הדבקות. אלה מבקשות בקול צדקה ואלה באות לזכות אותי בהכנסת כלה, אלה מציעות מפתח לכיסוי דרועותיה של העוגדת לידי והויכוח הגיתנהל ביניהן משכיח מניני את כוונות התפילה, וזקנה אחרת בוכה בקול גדול וקורעת בדקוניה את הלבבות וכולנו כבר מבקשות ענה רחמים על הנכד שסרוח, מקות שתינושץ, וכשיו הזקנה הדאת שצכבדת אותי בעוגיות.

חייכתי אליה בתודה, תוהה אם יותר לוגר 'תודה' ואין זה הפסק בתפילה, והיא מנצלת את הפתח הזה להוסיף לי את העוגיה שהוציאה מפיית ניר הכרובה בתוך מפתח נוספת הממונה בתוך שקית ניילון שהוצאה מתיק הצד המרופס שלה. עיני נחו על צורת

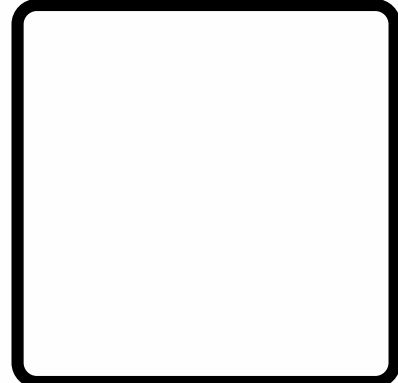
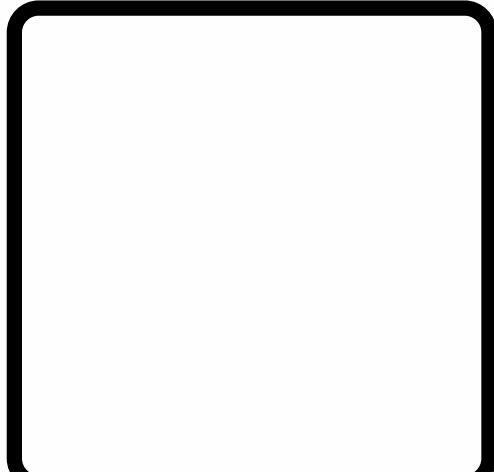
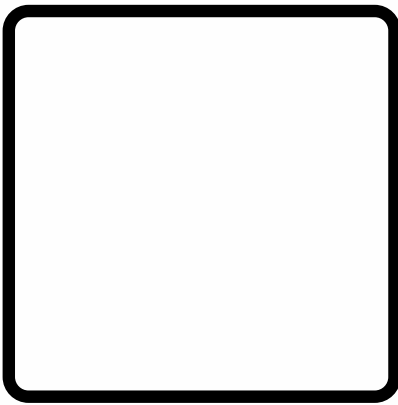
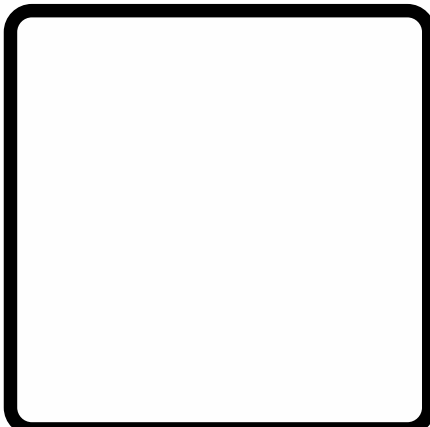
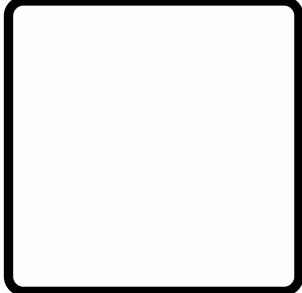
העוגיה, וחייכתי. הזקנה היתה מאושרת. סוף סוף הצליחה לגרום לי להסתכל ולהתפעל. "יש לך ילדים?" שאלה אותי, והתלבטתי אם הגילה 'לא' היא הפסק בתפילה והתפשרתי על תנועת ראש בתאימה. "כשיהיו לך" אגרה לי כלוחשת סוד, או מברכת, ומצחתי בברכתה, "כשיהיו לך ילדים, תעשי גם את עוגיות כאלה, שישמחו

בתורה. שתהיה תמיד מציפה בפהים". ועשיתי היתר לצעמי להפסיק בתפילה ולדבר ענה והיא ציהרה לתת לי את הגיתכון, הכולל מידות מדויקות כפי לשים קצח כנה שנתפס, 'להוסיף סוכר עם כל הלב' ו - 'ללוש עד שפריגשים שהבצק נושם'. משנפניתי לברך ולטעום, כבר נעלמה לה משם. ובתגיהה חופשתי לאן הלכה, ולא ראיתי עקבותיה, ולא מצאתיה. מרגישה כחלק מסיפור חסידי על אליהו הנביא

הגיתגלה ונעלם לפתע בתום משיעתי, ותהיתי בגיה זכיתי. ומדוע עוגיות הן דבר חשוב כל כך. ופיא אני משתדלת להגיתיק את התורה בפי ילדי, תרתי משמע, כי העוגיות שהזקנה הדאת ליגדה אותי להכין, היו עוגיות של ספר תורה. מלבן בצק הנכרך סביב שני מקות מלוחים ומראה ספר תורה לו.

המיתוק והמלוח משמשים בו בערבוביה ומצרים טעם חדש, מיש כפי שהתורה יוצרת טעם מחודש למיתיקותה הנמשכת גם לתוך החלקים היותר מלוחים בחיינו. ועד שילדתי, ועד שגגרו התינוקות לינוק והגיעו לגיל של טעם והבנה, כפיט ונשכחה מני הזקנה וענה נשכחו העוגיות וצורתן ומשפעותן ואהבת התורה שבהן. עד שהגענו בשבת פרשת ואתחנן לפסוק 'ואהבת את ה' אלוהיך' ולמדנו בשולחן שבת את פירוש אורח-החיים הקדוש הגיתאר את אהבת ה' כדבר "שהסועמי יד מיהות ועריבה לו מצימת אין שיעור לה" והילדים צחקו איך הוא אוגר שדברי תורה מציגים, ובכלי ציטט מתיקום אחר

שיאילו היו בני אדם מוצעים טעמה של תורה היו משתגעים מלהחיים אחריה", ואמר שכך תמיד מיתאר אורח-החיים הקדוש את דברי התורה: "דבקות נעמלות מלבול יידות חביבות משיקות מיתיקות", והבת הקטנה אגרה שהפירוש הזה מיש מציט, ומתאום נזכרתי בזקנה מכותל, ובבקשתה כי אגרום לילדי לוגר בדוק את המילים האלה, ותהיתי מיה עוד מילדי ישראל אוכלים בשבועות ספרי תורה מציגים ערבים נציגים ומיתוקים, וידעתי שפעתה, אצלנו בבית יאכלו תמיד.

"את צריכה להיות אסולת לקום, לנער את צאן ולהאשיר האמה" ריטה אורנו

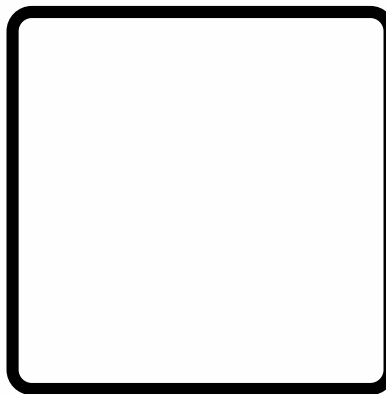
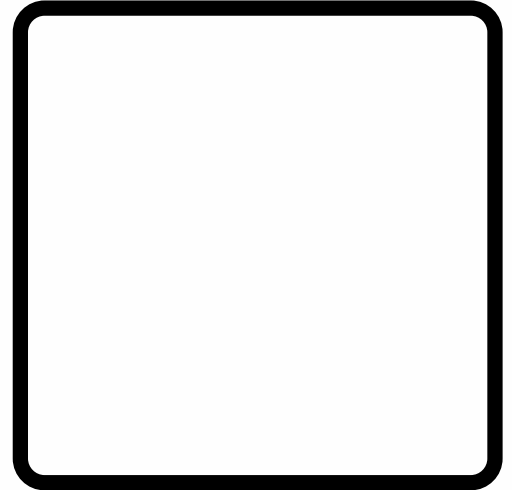
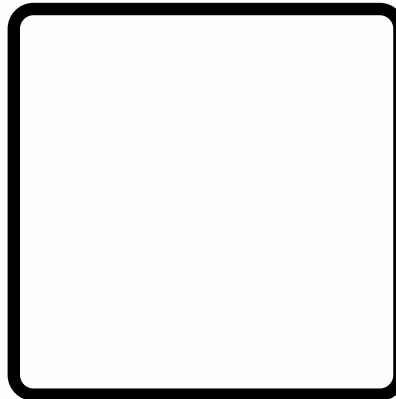
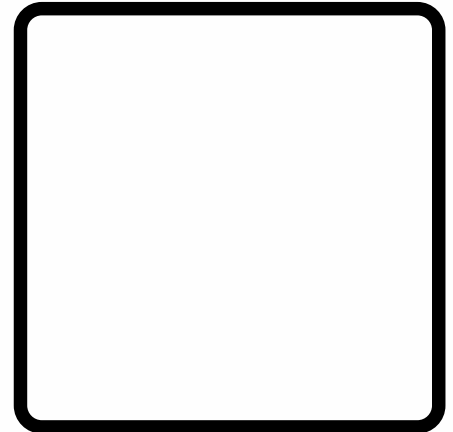
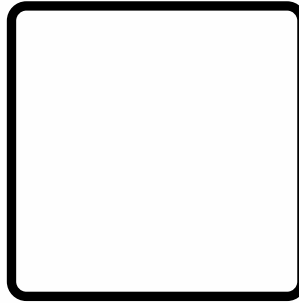

תמוז תשפ"א

מטרות: אישורן שמיורא צוויקאלא מטרות שוליה אל חומן..

ידוע בשם גדולי המוסר כי ראשי תיבות של חודש תמוז הם: ד גני ת טובה פ משפטים ו באים. ראשי תיבות אלו מהווים רמז למה לשוב בתשובה לקראת חודש אלול הקרב ובא.

בביאורו על פרשת קורח, מציין בעל ה"שם משמאל" כי י"ז בתמוז וט' באב יהיו ימים טובים, ושלוש השבועות שביניהם יהיו כמו ימי חול המועד. כה דבריו: "ובוודאי יתחיל המועד י"ז בתמוז ויימשך עד ט' באב, והימים שבינתיים יהיו כמו חול המועד".

"זכרי תמיד להירדק
עם חמוס ולהתעורר
עם מטרה."

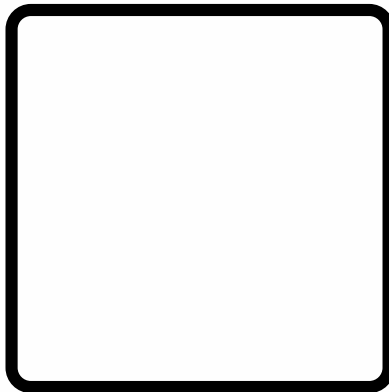
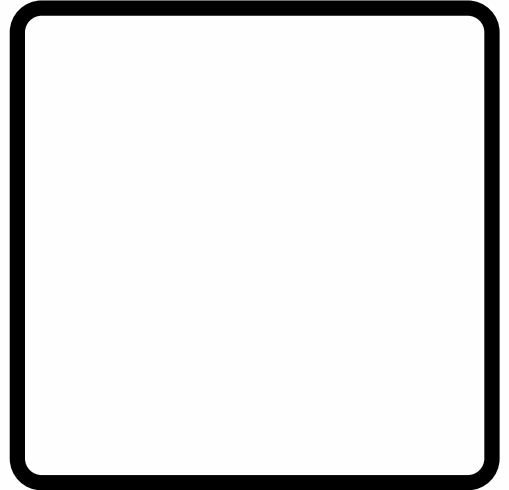
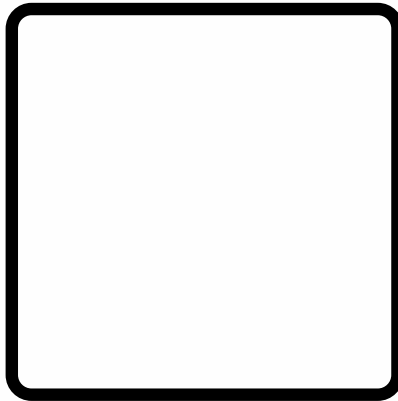
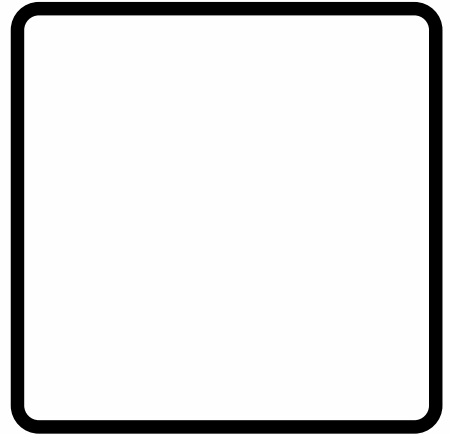
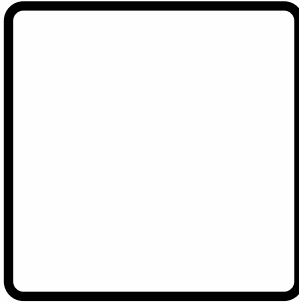

אב תשפ"א

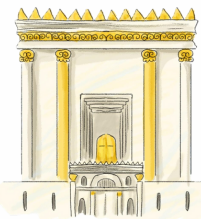

מטרות: אישיותל שטייגער צווייטל אב מטרות שווארץ אב חאפן.

בע"ה "עונג שבת נחמין" איך אפשר להגיד "עונג שבת נחמין"? איך אפשר להתענג על השבת שבשנייה לפני כן, צמיח השבוע, התאבלנו על חורבן בית המקדש? הציודות שלנו היהודים, שאנחנו יכולים גיד לאחור תשעה באב להיות זוכנים להכי גבוהה, הקדושה שלנו היהודים היא שבאותו הרגע שזה נגמר, אנחנו כבר קמים. "הן עם כלביא יקום" אנחנו זוכנים לקדושה, לפתנה, לאור הגדול שהקב"ה נותן לנו, השבת כביכול הקב"ה היה יכול להגיד לנו - עכשיו אתם באבלות, נחרב לכם בית המקדש, אל תאכלו בשר, ותשבו על הרצפה ותבכו. אבל לא, גיד לאחור תשעה באב, השבת הראשונה, הקב"ה זנחם אותנו, "נחמין נחמין עמי יאמר אלוהים". הוא אוצר לנו כפי אבא טוב-נכון חסאתם הענישתי אתכם, זה ציפיק, עכשיו תחזרו בתשובה, תתקברו אלי, תאהבו אותי. ואז, או אז, אביא לכם את הגאולה, צמיח בשבוע שלאחור תשעה באב חל יום ו"ז באב, בפי"ז באב היו הבנות יוצאות ומחוללות בכריזם, הבנים היו רואים אותן וכך היו זכירים ומתחזקתם, כל זה גיד לאחור תשעה באב. בונים בתים חדשים בעם ישראל, וצריכים אהבת חינוך, גיהי נחמין צמיח שביום תשעה באב, אנו עולים לתשובה- ליום (חג) ו"ז באב. הקב"ה אוצר לנו קונו, תתעודדו, תעבדו אותי בשמחה, וכל זאת למה? כל זאת על גנת לקרב את הגאולה, להיות זוכנים לקראת הקדושה הגדולה שתגלה את העולם. כל השנה ציטרכזת לרגע של תשעה באב. אתם יודעים שלאחור שבת המקדש ייבנה בע"ה תשעה באב יהפוך להיות חג? כל השנה ריבוננו של עולם זכיר לנו ברצדים (צום גדליה, עשרה בטבת, י"ד בתעוד) למה יותר להיות שחיים, למה יותר לשמוע שירים, למה יותר לשמוח, כדי להגיע לאהבה וליראה ומתוך כך לתשובה וגאולה. אם כך, שבת נחמין זוהי השבת הכי קדושה, בשבת זו הקב"ה זכיר לנו בפעם הראשונה למה לשמוח ולהתעודד, לאחור חורבן הבית. למה לא להתאבל כל הדגן, כדי שנאהב אותנו, שנחזר ציטוך חג האהבה (פי"ז באב) לתשעה באב, לאהבת כל הבריות, ולאהבת הקב"ה, והציפייה לגאולה, ולבנין אריאל. שנזכה בעזרתו יתברך, להתברך זן הקדושה שבשבת זו, ולגאולה שלמה בבהרה בימינו. שבת שלום ומבורך!!! הרב קרליבך - שבת נחמין

הזכרים נפתחו לפני שנה
 בית המקדש.. בע"ה כזכירה
 שבת המקדש יבנה כשנ"ז
 לקרוא את הזכרים הללו!
 אמן.

"לקבוע מטרות כה
 הצעד הראשון בהפיכת
 הבלתי נראה לנראה."

אנו רובינס

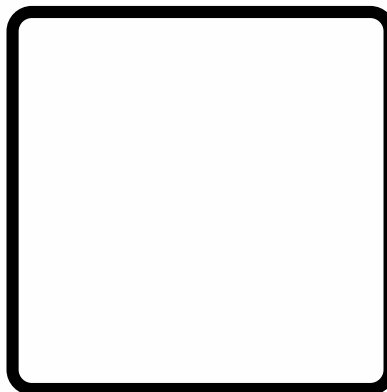
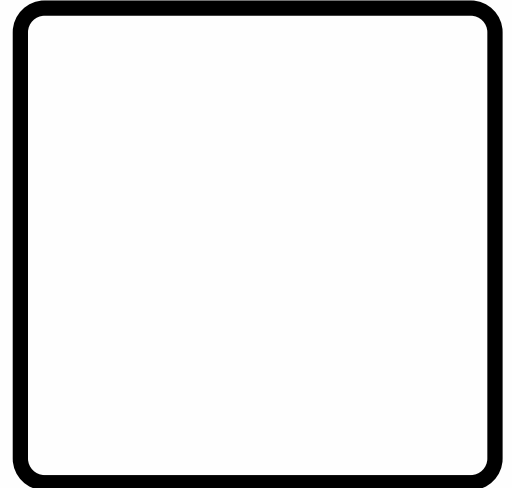
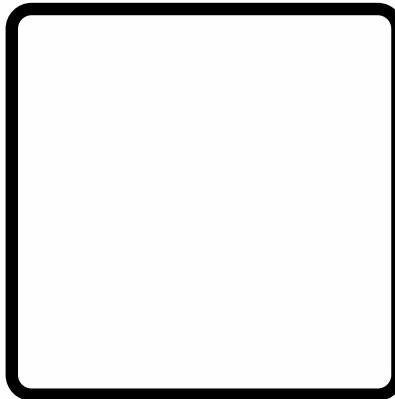
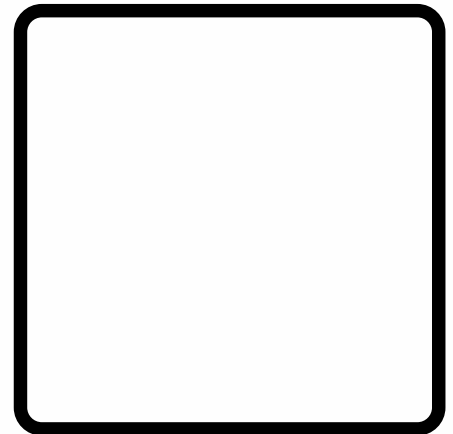
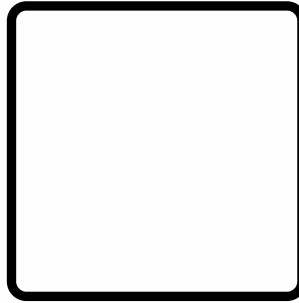

אלול תשפ"א

מטרות: אישורן שמיורן צוויקולאב מטרין שוניה לא חוסן.

לפני שנים רבות היה צ'ק, שבנה בניין בעל 200 קומות... הוא הבטיח את ביתו היפיפייה לאדם אשר יצליח לעלות עד הקומה ה-200, ולנפנף לשלום לכל האנשים לצ'ק. אנשים רבים ניסו לעלות אך התייאשו ג'הר ג'אוד. לאט לאט נשכח הבניין והוא עמד ריק וגלמוד. יום אחד החליט ירחמיאל לעלות עד לקומה ה-200 ולזכות בנסיכה היפיפייה. לאט לאט ובשקט בשקט סיפס לו ירחמיאל בגדרגות, ועלה מצ'לה מצ'לה. הוא לקח ת'זמן, ונח גם לפעמים, אך סיפס בהתצדה. הוא הגיע לקומה ה-90 וכמעט התעלף מרוב מאמץ. הוא נח יומיים, והחליט להמשיך, כאשר הגיע לקומה ה-99, הוא התייאש והחליט לפרוט, אבל לצרות הכל הוא המשיך והתאמץ ועלה לקומה ה-100. שם חכתה לו הפתעה, הוא גילה את המצאת ה-120 - המעלית! הוא נכנס למעלית, והגיע בקלות לקומה ה-200... גם אנחנו בחודש אלול יודעים שצריכים להתקדם, אבל הבעיה היא שלא יודעים איך מתחילים. הכל נראה כ"כ גבוה וקשה וחושבים שלא שווה בכלל לנסות. צריכים לזכור - להתאמץ קצת ולהתחיל מהקומות הראשונות ואז בעד"ה תבוא לנו "מעלית" מלמעלה, ותעזור לנו לעלות. אז שנזכה רק לעלות ולעלות!

"אסע דע אלול"
 קילומטריק אתחיל
 בצע? אחז."

למנו דעה